

תת"ע 160/06/19 - ישראל מאיר פרוש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 160-06-19 מדינת ישראל נ' פרוש
תיק חיצוני: 61501405270

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	ישראל מאיר פרוש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.7.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61501405270 המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 24.4.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 24.7.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך ₪ 1,000.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון. לטענתו, הסיבה בגינה חזר דבר הדואר מבלי שנמסרה לידי ושמצוינת באישור המסירה כ"סירב לקבל" אינה סבירה שכן הגיש בקשה להישפט בגין הדו"ח הנדון. המבקש כפר במיוחס לו וטען שהדו"ח ניתן לו מאחר שלא ענה לשוטר בכבוד.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי למבקש נשלחו, לכל הפחות, שני זימונים לכתובת אותה ציין בבקשתו להישפט. אישורי המסירה שבו אל המשיבה מסומנים "לא נדרש" ו-"סירב לקבל" ומשכך, לטענתה, אין למבקש אלא להלין על עצמו. המשיבה הוסיפה וטענה כי בדיון שהתקיים בהיעדרו הסתפק בית המשפט בהטלת הקנס המקורי על המבקש, כך שלא נגרם עיוות דין בעניינו.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון ולכן לא התייצב.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדיון נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על-פי אחד מאישורי המסירה, שצורפו לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו של המבקש, "חגי הנביא 13, בית שמש", אותה ציין בבקשתו להישפט, אולם חזרה בציון הסיבה "לא נדרש".

אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש דהיינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל

את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו. (עפ"ת (חי') 20229-12-17 חזן נ' מדינת ישראל, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 יוספוב נ' מדינת ישראל, מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידי את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו, לא כל שכן כאשר לא צירף כל תימוכין לטענה זו. סתירתה של חזקה המסירה טענה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (1771/19 ליאור עבדי נ' מדינת ישראל מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, 25.3.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו וטענתו לפיה קיבל את הדו"ח הנדון מאחר שלא ענה בכבוד לשוטר הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 5 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' טבת תש"פ, 01 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.